

УДК 620.95:504:349.6(477)

РОЛЬ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ВИДІВ ПАЛИВА У ПІДВИЩЕННІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Скорук О.П.^{*}, к.е.н., доцент, Довбищук О.О.

Досліджено нормативно правові акти, що визначають правові, соціальні, економічні, екологічні й організаційні принципи виробництва, видобутку і споживання альтернативних видів рідкого і газового палива. Доведено необхідність більш раціонального використання сировинної бази, стимулювання використання інновацій для підвищення потенціалу віддачі від імпортованих ресурсів, переходу вітчизняної економіки до стандартів економічно безпечного виробництва і споживання палива.

Ключові слова: принципи видобутку, біопаливо, сировинна база, екологічна безпека.

Потреба для України одержати енергетичну незалежність вже давно стала притчею і дуже часто розглядається лише як політична заява, аніж визначений і добре спланований напрямок розвитку України.

Відсутність далекоглядного, систематичного і постійного підходу до питань альтернативних джерел енергії призвело до великої кількості концепцій та заяв, що були задокументовані в різних законах, які часто виявляються суперечними, та, як правило, не мають детальних механізмів запровадження.

Метою статті є дослідження основних нормативно-правових актів що визначають правові, соціальні, економічні, екологічні й організаційні принципи виробництва, видобутку і споживання альтернативних джерел енергії. Важливими є Закони України „Про альтернативні види палива”, від 14 січня 2000 року, „Про альтернативні джерела енергії”, від 20 лютого 2003 року „Про альтернативні види рідкого та газового палива”, від 14 січня 2000 року. В Україні напрацьовано власну правову базу для стимулювання переходу транспортного сектору на альтернативні джерела енергії. Зокрема, в нашій країні прийнято Закони України „Про енергозбереження” від 1 липня 1994 року, „Про альтернативні види рідкого та газового палива” від 14 січня 2000 року, „Про альтернативні джерела енергії” від 20 лютого 2003 року.

Незважаючи на те, що деякі з цих законів вже існують досить довго, вони все ще залишаються значною мірою неефективними і не передбачають чіткого та безперешкодного механізму популяризації відновлювальних джерел енергії в Україні [2].

Є випадки, коли популяризації відновлювальних джерел енергії існують, вони зазвичай є обтяжливими і непрозорими.

Одним з таких прикладів є так званий «зелений тариф» для електроенергії, що виробляється за допомогою альтернативних джерел енергії, який було запроваджено у Законі «Про електроенергетику» у 2008 році.

На даний час закон запроваджує такі механізми для стимулювання використання і розвитку відновлювальної енергії:

- **зелений тариф** – спеціальний тариф для закупівлі електроенергії, який встановлено для виробників енергії з відновлювальних джерел до 1 січня 2030 року;
- **зобов'язання** оптових постачальників електроенергії придбавати електроенергію, вироблену з відновлювального джерела, яку не було продано безпосередньо споживачам або енергорозподільчим компаніям;
- **заборона** постачальникам електроенергії, що здійснюють передачу електроенергії за допомогою їх власних мереж електроенергії, відмовляти виробникам електроенергії з відновлювальних джерел у доступі до таких мереж;
- **виробники** електроенергії з відновлювальних джерел повинні отримувати повну оплату в грошовій формі за вироблену електроенергію, без взаємозаліку;
- **постачальники** електроенергії мають право **включати збитки**, понесені ними внаслідок підключення виробників електроенергії з відновлювальних джерел до їх мереж, у свої інвестиційні програми; та
- **оптові тарифи** на електроенергію можуть включати витрати на фінансування розвитку відновлювальної енергії.

Закон «Про електроенергетику» не передбачає джерела фінансування зелених тарифів, які по суті є держаними субсидіями на відшкодування енергогенеруючим компаніям, що виробляють електроенергію з відновлювальних джерел, понад ринкову ціну.

Ще одним серйозним недоліком Закону «Про електроенергетику» є те, що він встановлює зелений тариф лише для рослинної біомаси.

Таке визначення не відповідає визначенню, що подається в Законі «Про альтернативні види палива», оскільки «біомаса» означає біологічно відновлювальну речовину органічного походження, що зазнає біологічного розкладу (відходи сільського господарства (рослинництва і тваринництва), лісового господарства

^{*}Тут і далі – науковий керівник

та технологічно пов'язаних з ним галузей промисловості, а також органічну частину промислових та побутових відходів.

Обґрунтування такої диференціації не є чітким і воно по суті демотивує інвесторів від розвитку об'єктів відновлювальної енергії, що працюють на нерослинній органічній біомасі.

Також варто зауважити, що зелений тариф створює єдину ставку для всієї енергії, виробленої на біомасі. Навіть з існуючим на даний час вузьким визначенням біомаси, це є дуже істотною проблемою. Єдиний тариф на біомасу не може відобразити широкий вибір біопалива, технологій перетворення та масштабу.

Це може призвести до деформованого розвитку виробництва електроенергії з біомаси в Україні, віддаючи перевагу виробництву лише з обраних видів біомаси і ґрунтуючись лише на певних технологіях.

Відповідно до ст. 1 Закону „Про альтернативні види рідкого та газового палива”, альтернативні види рідкого та газового палива визначаються як рідке та газове паливо, яке є альтернативою (заміною) відповідним традиційним видам палива і яке виробляється (видобувається) з нетрадиційних джерел та видів енергетичної сировини. Нетрадиційними джерелами та видами енергетичної сировини є сировина рослинного походження, відходи, тверді горючі речовини, інші природні і штучні джерела та види енергетичної сировини, у тому числі нафтові, газові, газоконденсатні і нафтогазоконденсатні вичерпані, непромислового значення та техногенні родовища, важкі сорти нафти, природні бітуми, газонасичені води, газогідрати тощо, виробництво (видобуток) і переробка яких потребує застосування новітніх технологій і які не використовуються для виробництва (видобутку) традиційних видів палива [3].

Вагомим кроком в розвитку альтернативних видів палива і, зокрема, машинних палив стала постанова Кабінету Міністрів України від 4 липня 2000 р. за №1044 „Про затвердження програми „Етанол”, згідно з якою на державних спиртових заводах були створені відповідні технічні умови що надали можливість виготовити біоетанол, який цілком придатний для використання на автотранспорті. Біоетанол – спирт етиловий зневоднений виготовлений з біомаси або спирту етилового-сирцю для використання як біопалива [4].

Специфікою правого регулювання виробництва альтернативних видів палива є обмеження кола виробників. Згідно зі ст. 2 Закону України „Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, коньячного і плодового, алкогольних напоїв та тютюнових виробів” від 19 грудня 1995 року, виробництво біоетанолу може здійснюватися лише на державних підприємствах за наявності у них ліцензій. Частина четверта ст. 4 Закону України „Про підприємництво” від 7 лютого 1991 року передбачає, що діяльність, пов'язана з виробництвом бензинів з добавками на основі біоетанолу, вміст якого в зазначених бензинах становить від 2% або з вмістом ефіру етил-трет-бутилового від 5 %, здійснюється підприємствами, перелік яких затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 3 серпня 2005 року № 705. Для біоетанолу і бензинів з добавками на основі біоетанолу встановлені пільги (звільнення від сплати) з акцизного збору згідно з Законами України „Про ставки акцизного збору на спирт етиловий та алкогольні напої” у редакції від 23 березня 2000 року і „Про ставки акцизного збору і ввізного мита на деякі товари (продукцію)” від 11 липня 1996 року.

Стимулювання виробництва і застосування в Україні альтернативних видів палива здійснюється за державними цільовими програмами шляхом закупівлі обладнання і послуг згідно з Законом України „Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти” від 22 лютого 2000 року. Такі програми передбачають, зокрема, пільгове кредитування інвестиційних проектів, що отримали позитивний висновок Національної агенції України з питань забезпечення ефективного використання енергетичних ресурсів (НАЕР), згідно з Порядком погодження НАЕР інноваційних та інвестиційних проектів впровадження енергозберігаючих технологій та технологій з виробництва альтернативних джерел палива, які реалізуються суб'єктами господарювання в рамках пільгового кредитування, затвердженим наказом НАЕР від 17 квітня 2007 року № 59.

Висновки. Україні за останні роки прийнято чимало законів і програм, пов'язаних з розвитком ВДЕ. Проте виконуються вони дуже повільно, а частозалишаються лише на папері. Очевидно, це викликано наявністю в законодавстві України прогалин щодо стимулювання розвитку відновлювальної енергетики віцілому і біоенергетики зокрема. Скажімо, жоден закон не підтримує утилізацію твердої біомаси (деревини, соломи та інших сільськогосподарських відходів).

Для успішного вирішення питань енергетичної незалежності України та збільшення виробництва екологічно безпечних видів палива українською необхідною є державна підтримка впровадження нових технологій.

Потрібно оцінити, які податкові пільги необхідні для розвитку відновлювальної енергетики, що сприяло б прискоренню залучення інвестицій. Державні субсидійні відновлювальні види палив та виробництво сировини для відновлювальної енергетики мають базуватися на ринкових цінах.

Важливим фактором для поширення відновлювальної енергетики є її фінансування. Проте на сьогодні для потенційних виробників енергії відновлювальних джерел та її споживачів доступ до комерційного фінансування обмежений.

Через те що впровадження проектів з відновлювальної енергетики потребує значних інвестицій у нові технології, яких на сьогодні в Україні бракує, відкриваються можливості для зарубіжного прямого інвестування із Західної Європи, проте вони не використовуються належним чином. Широке застосування відновлювальних джерел енергії дозволить значно знизити залежність України від імпортованої нафти і газу, а отже, підвищити рівень її енергетичної безпеки.

Література

1. Опришко В.Ф. Міжнародне економічне право: Підручник. – Видання друге, перероблене і доповнене. – К.: КНЕУ, 2003. – 311 с.
2. Енергетична стратегія України на період до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006р. [http:// www. mre. kmu. gov. ua](http://www.mre.kmu.gov.ua)
3. Про альтернативні види палива: Закон України від 14.01.2000 року №1391. – XIV // Відомості Верховної Ради. – 2000. – №12.
4. Про затвердження програми Етанол: Постанова Кабінету Міністрів України від 4 липня 2000 р. №144. [http:// www. mre. kmu. gov. ua](http://www.mre.kmu.gov.ua)
5. Указ Президента України «Про заходи щодо розвитку виробництва палива із біологічної сировини» від 26 вересня 2003 р №1094 zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi
6. Програма розвитку виробництва дизельного біопалива. Постанова Кабінету Міністрів України від 22 грудня 2006 №1774. [http:// www. mre. kmu. gov. ua](http://www.mre.kmu.gov.ua)
7. Міжнародний центр перспективних досліджень www.icps.com.ua
8. Калетник Г.М. Біопаливо. Продовольча, енергетична, та екологічна безпека України: Монографія. – К.: Хай – Тек Прес, 2010.
9. Альтернативні джерела енергії: Навч. посібник С.С. Девяткіна, Т.Ю. Шкварницька: Київ: НАУ, 2006.

Summary

Role of alternative fuels in energy and environmental security of Ukraine: legal aspects / Dovbyschuk O.O.
Investigated normative legal acts that determine the legal, social, economic, environmental and organizational principles of production, consumption and production of alternative liquid and gaseous fuels. The necessity of a more rational use of raw materials, encouraging the use of innovation to increase the potential return on imported resources, go to the national economy standard economically sound production and consumption.

Keywords: principles of mining, energy products, raw materials, environmental safety.

УДК 631.16

РОЗРОБКА ФІНАНСОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Фіщук Б. П. *, доцент, Пилипчук А. М.

У статті досліджено сутність поняття «фінансова стратегія». Проведено узагальнення і критичне оцінювання підходів до виділення етапів розробки фінансової стратегії підприємства, обґрунтовано рекомендації щодо їх удосконалення.

Ключові слова. Стратегія, фінансова стратегія, конкуренція, платоспроможність.

Постановка проблеми. Сучасні умови господарювання, що характеризуються прискореними темпами змін у середовищі функціонування підприємств, політичною нестабільністю у державі, економічною кризою, наростаючою конкуренцією, вимагають від вітчизняних підприємств відмови від реактивної форми управління фінансовими ресурсами підприємства і зумовлюють необхідність розробки та реалізації ефективної фінансової стратегії підприємства, що дозволить забезпечити його платоспроможність і прибутковість, а також стійке положення на ринку в динамічному конкурентному середовищі. Актуальність дослідження сутності фінансової стратегії полягає в тому, що фінансові ресурси є, з одного боку, джерелом формування всіх інших видів ресурсів, так і обмеженням масштабів та напрямів діяльності підприємства та необхідною передумовою для розробки інших функціональних стратегій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стратегічне планування, запроваджене в 60-70-х рр. ХХ ст. в американській економіці, коли зовнішнє середовище корпорацій ставало дедалі складнішим і динамічнішим, пізніше поширилось в інших країнах. Питанням розробки економічної стратегії розвитку підприємства присвячено праці багатьох учених. Так, Д. В. Бабич стійке функціонування економічних систем пов'язує з формуванням ефективної стратегії розвитку, яка включає стратегії виживання, стабілізації та сталого розвитку з власними стратегічними цілями Н. П. Теслиюком розроблено методичку вибору ефективної фінансової стратегії, суть якої полягає в оцінюванні можливих співвідношень доходності та рівня ризику й виборі оптимального варіанта досягнення кінцевого значення з урахуванням усього періоду впровадження [1].

Завдання дослідження. Мета дослідження полягає в узагальненні досліджуваних підходів до визначення сутності та значення фінансової стратегії підприємства, обґрунтуванні рекомендацій щодо етапів розробки та вибору оптимальної фінансової стратегії.

МІНІСТЕРСТВО АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ ТА ПРОДОВОЛЬСТВА УКРАЇНИ
ВІННИЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

*Економічні проблеми розвитку
аграрного виробництва в регіоні*

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ СТУДЕНТІВ

Випуск 12

Частина 2

*Присвячується 30-річчю Вінницького національного
аграрного університету*

Вінниця–2012

УДК 332:338.432

ББК 65.9 (4УКР) 32 + 65.049 (4УКР)

Е-45

Економічні проблеми розвитку аграрного виробництва в регіоні. / Збірник наукових праць студентів / Редколегія: Мазур А.Г., Колесов О.С. та інші. – Вінниця, 2012. – Випуск 12. – Частина 2. – 140 с.

У збірнику висвітлено актуальні проблеми розвитку економіки аграрного сектору регіонів України.

Присвячується 30-річчю Вінницького національного аграрного університету.

Друкується за рекомендацією Вченої ради Навчально-наукового інституту менеджменту, адміністрування та права Вінницького національного аграрного університету. Протокол №8 від 24 лютого 2012 року.

Редакційна колегія:

Мазур А.Г., д.е.н., професор, ВНАУ;

Колесов О.С., к.е.н., доцент - відповідальний секретар, ВНАУ;

Прутська О.О., д.е.н., професор, ВНАУ;

Лисогор В.М., д.т.н., професор, ВНАУ;

Козловський С.В., д.е.н., професор ВНАУ;

Ціхановська В.М., к.е.н., доцент, ВНАУ;

Кафлевська С.Г., к.е.н., доцент, ВНАУ;

Потапова Н.А., к.е.н., доцент, ВНАУ;

Мельничук О.Ф., к.ю.н., доцент, ВНАУ;

Мазур К.В., к.е.н., доцент, ВНАУ

ЗМІСТ

✓ Довбишук О.О., Скорук О.П. РОЛЬ АЛЬТЕРНАТИВНИХ ВИДІВ ПАЛИВА У ПІДВИЩЕННІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ	3
Пилипчук А.М., Фішук Б.П. РОЗРОБКА ФІНАНСОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА	5
Міщенко О.О., Мар'янич Ю.Ю., Ключковський О.В. РИНОК ОЛІЇ В УКРАЇНІ	7
Попадюк С.В., Новодворська В.В. ОРГАНІЗАЦІЯ КОНТРОЛЮ ЗБУТОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТОРГІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ	9
Плакій Н.М., Євась Т.В. ОРГАНІЗАЦІЯ ТА УПРАВЛІННЯ МІЖБЮДЖЕТНИМИ ВІДНОСИНАМИ	12
Пилипчук О.М., Колесник Т.В. АНАЛІЗ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНОВИХ НА МАТЕРІАЛАХ ДП ДГ "БОХОНИЦЬКЕ" ТА ШЛЯХИ ЙОГО УДОСКОНАЛЕННЯ	14
Пилипчук А.М., Пилипчук О.М., Кубай О.Г. УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА	17
Пилипчук О.М., Фішук Б.П. СТАН ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЗЕРНОВОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ	19
Павленко Ю.М., Потапова Н.А. КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ РИНКУ ЗЕРНА В УКРАЇНІ	21
Павленко Н.В., Помірча О.М. РОЗВИТОК ФОНДОВИХ БІРЖ В УКРАЇНІ	23
Грох Н.В., Фішук Б.П. ОСОБЛИВОСТІ РОЗРОБКИ БІЗНЕС-ПЛАНУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ	25
Павельчук І.М., Полішук О.Ю. ОСОБЛИВОСТІ МОТИВАЦІЇ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ З ПОЗИЦІЇ ЗАЙНЯТОСТІ СІЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ	27
Яковенчук О.О., Яковенчук Я.О., Підвальна О.Г. МОТИВУВАННЯ ПРАЦІ В ПІДПРИЄМСТВАХ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА	29
Прокопенко Н.Д., Леонтьук-Мельник О.В. МОДЕЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА	32
Постоюк І.О., Фішук Н.Ю. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА ТА МЕТОДИКИ ЙОГО ОЦІНЮВАННЯ	35
✓ Матусяк М.В., Скорук О.П. ТЕПЛОВА ЕНЕРГІЯ ВОДИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇЇ ВИКОРИСТАННЯ	38
Барабаш Д.О., Манчук А.О., Потапова Н.А. ОПТИМІЗАЦІЯ ПРИБУТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА	41
Кулик І.О., Подолянчук О.А. СУТНІСТЬ ТА НЕОБХІДНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ВНУТРІШНЬОГО АУДИТУ	44
Бабенко Є.І., Кубай О.Г. ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ЗАПАСАМИ ПІДПРИЄМСТВ	46
Бучок А.В., Красняк О.П. ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ТРУДОВИМИ РЕСУРСАМИ В АПК ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	48
Король А.В., Прилуцький А.М. СТАН ВИРОБНИЦТВА І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА РИНКУ ЗЕРНОВИХ КУЛЬТУР	51
✓ Матусяк М.В., Скорук О.П. ПЕРСПЕКТИВА ВИКОРИСТАННЯ СОНЯЧНОЇ ЕНЕРГІЇ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ	54
Король В.М., Бондаренко В.М. МАРКЕТИНГОВИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ	57
Козуля Ю.Д., Жукова О.А. ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ	59
Харченко К.В., Коваль Л.В. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ	61
✓ Савчук М.О., Скорук О.П. ФРАНЧАЙЗИНГОВІ МЕХАНІЗМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ВИРОБНИЦТВА БІОПАЛИВА В АПК	64
Циба Т.І., Пчелянська Г.О. НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ	66
Заремба В.О., Помірча О.М. ФІНАНСОВИЙ РИНОК: СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ В УКРАЇНІ	69
✓ Задорожна Л.М., Скорук О.П. ПЕРСПЕКТИВИ ВИРОБНИЦТВА БІОПАЛИВА ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ	72
Швець Т.С., Фішук Н.Ю. ЕКОНОМІКА ЗНАТЬ: СУТНІСТЬ ТА СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ	76
Дядьора В.Ю., Помірча О.М. РОЗРОБКА ПОЛІТИКИ ПЛАНУВАННЯ ПОДАТКІВ ПІДПРИЄМСТВА	79
Паламарчук А.Ю., Кубай О.Г. ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ДИВІДЕНДНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ РОЗВИТКУ	81
Дерун О.І., Фабіянська В.Ю. ПРОЦЕДУРИ ОДЕРЖАННЯ АУДИТОРСЬКИХ ДОКАЗІВ	84
Гудзь Г.М., Ключко О.В. КРИТЕРІЇ ОПТИМІЗАЦІЇ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА	86

Грабова А.О., Юрчишена Л.В. ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСОВЕ ГОСПОДАРЮВАННЯ-СУТНІСТЬ, ЗНАЧЕННЯ, ФУНКЦІОНУВАННЯ	88
Гонтар О.О., Фіщук Б.П. СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ	90
Глубока О.П., Поліщук О.Ю. АНАЛІЗ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ	93
Сідлецький А.Ю., Студілко В.Л., Глазко Н.Д. ПОДАТОК З ДОХОДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ: РЕАЛІЇ ТА ВІДОБРАЖЕННЯ В ПОДАТКОВОМУ ОБЛІКУ	95
✓ Герасимчук О.М., Скорук О. П. ВИРОБНИЦТВО БІОЕТАНОЛУ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ	98
Галицька І.А., Шевчук О.Д. СИСТЕМА ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ УКРАЇНИ	100
Глубока О. П., Прилуцький А. М. СТРАХУВАННЯ ВІД ВАЛЮТНИХ РИЗИКІВ	102
Гайдей К.О., Прилуцький А.М. ТОРГІВЛЯ ТЕХНОЛОГІЯМИ ЯК ФАКТОР ІННОВАЦІЙНОГО ОНОВЛЕННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ	104
Франко Ю.П., Бралатан В.П. НЕЗАЛЕЖНА ПЕРЕВІРКА ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	108
Войтенко О.А., Прутська О.О. ВИСТАВКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ В СИСТЕМІ ІНТЕГРОВАНІХ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ	111
Гончарук М.М., Головня О.М. МЕНЕДЖМЕНТ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СФЕРІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН	113
Забуранна В.М., Помірча О. М. ОРГАНІЗАЦІЯ ТА ФУНКЦІЇ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ	116
Мельник А.М., Шевчук О.Д. ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОВЕДЕННЯ ПЛАНОВОЇ ПОДАТКОВОЇ ПЕРЕВІРКИ	119
Плахотний Ю.І., Мазур А.Г. ОРГАНІЗАЦІЯ МАРКЕТИНГОВОЇ СЛУЖБИ В ПІДПРИЄМСТВІ АПК	122
Волинець Н.В., Кіреєва Е.А. АКТИВІЗАЦІЯ ЗАЙНЯТОСТІ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ В СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ	124
Чорноус В.В., Березюк С.В. ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ГРОШЕЙ	126
Заграбчук О.І., Дубова С.Г. ОКРЕМІ АСПЕКТИ УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВ	128
Слободянюк І.І., Дубова С.Г. СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ	131
Мельник А.М., Голишевська Л.В. ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ БЮДЖЕТНИХ КОШТІВ	134